

PÁLFY JULIANNA

EGY
KÖLYÖKKUTYA
NAPLÓJA

MÓRA

PÁLFY JULIANNA

Egy kölyökkutya naplója

A kölyökkutya felnő

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Horváth Ildi rajzaival

Minden jog fenntartva!

© Pálffy Julianna, 2000, 2004, 2023
Illusztráció © Horváth Ildi, 2023
© Móra Könyvkiadó, 2000, 2004, 2023

MÓRA KÖNYVKIADÓ
1950 óta családtag

*Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja*

ISBN 978 963 603 353 8

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,
Janikovszky János elnök-vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Janka-Fabacsovics Lili
E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

 magyar
nyomdaipari szövettség
NYOMDA- ÉS PAPIRIPARI SZÖVETSÉG

Egy kölyökkutya naplója

Boldog kölyökkorom

Nagyvárosban születtem egy magas házban. Örökké zajos volt az utca és a lakás is, de ez akkoriban egy csöppet sem zavart. Voltak testvéreim, mégpedig négyen, és egy jó puha, meleg mamám, legalábbis én így emlékszem.

A család, amelyiknél laktunk, három főből állt: a papából, a mamából és egy kisfiúból, aki sokat játszott velem, és én nagyon szerettem őt. Sokszor még azt is megengedte, hogy bebújjak az ágyába, de ha ezt a mamája észrevette, nagyon kikaptunk mind a ketten.

– Nem tűröm tovább ezt a sok állatot a lakásban! – fakadt ki néha.

Az az igazság, hogy folyton láb alatt voltunk. Gyorsan nőttünk, már alig fértünk el a nagy kosárban, amiben születtünk, és ami nemrég olyan kényelmes volt mindnyájunknak. Aztán egy napon egyik testvérkém tűnt el, majd a másik, harmadik. A mamám egy ideig nyugtalanul kereste

őket, idővel mégis beletörődött abba, hogy a gyermekei, amint felcseperednek, otthagyják őt. Végül már csak én maradtam meg a maminak. Hát mondhatom nektek, abban az időben igen el voltam kényeztetve.

Időközben jó meleg nyár lett. Sokat játszottunk lent a téren, összebarátkoztam egy csomó gyerekkel. Simogattak, mindenféle jóval etettek. Azt hittem, csupa öröm és vidámság a világ, nem is gondoltam, milyen közel van már az idő, amikor az élet borús oldalával is meg fogok ismerkedni.

Egyik reggel az egész család korán kelt, izgattak és az átlagosnál is hangosabbak voltak. Bőröndökbe és nagy táskákba pakoltak mindenfélét. Velem nem törődött senki, pedig már nagyon le szerettem volna menni az udvarra. De hiába hívtam egyre hangosabban kis barátomat, rám se hederített. Na, aztán mégiscsak úgy nézett ki a dolog, hogy mindnyájan sétálni megyünk, mert a mamám nyakára nyakörvet csatolt a gazdi, engem az ölébe vett, és elindultunk. De sajnos csak a szomszéd lakás ajtajáig.

Az első szomorú nap

Egy idősebb bácsi élt itt, akit én – bevallom őszintén – nem igazán szerettem. Félttem is tőle. El se tudtam képzelni, hogy mit keresünk ebben az idegen lakásban. Mikor a gazdi mögött bezárult az ajtó, én rögtön hangos méltatlankodásba kezdtem, de szerencsére a mamám ott volt velem, és egyre csak nyugtatgatott:

– Ha elutaztak valahová a gazdáék, mindig Gedeon úr vigyázott rám. Azt nem mondhatom, hogy barátok vagyunk, de mindig bőven adott ennem, és sétálni is elvitt néha. Nyugodj meg szépen, és viselkedj rendesen, akkor nem lesz semmi bajod. Nemsokára hazajönnek, és minden olyan lesz, mint régen.

Hát a rendesen viselkedés nem ment valami könnyen. Először is olyan idegen szaga volt mindennek, hogy állandóan a menekülés útját kerestem. Aztán se a Gedeon bácsi szobájába, se a konyhába nem volt szabad bejárásunk. Az előszobában

volt a helyünk, és csakis ott. Olyan volt, mint egy zárkában. Ahogy visszaemlékszem, ez volt az első szomorú nap az életemben. Sokáig keservesen sírtam, mintha csak éreztem volna, hogy az életemben egy boldog, gondtalan korszak végképp véget ért. Később elnyomott az álom, és már sötét volt, mikor felébredtem. Megint elfogott a kétségbeesés, és bánatomban összepiszkoltam az egész előszobát. Éjszaka a szomszédok sem tudtak aludni miattam. Gedeon bácsi többször kijött a szobájából, mérgesen kiabált, még a mamám is rám förmedt néha. Mikor végleg belefáradtam a sírásba, elaludtam egy kis időre, de annál borzasztóbb volt az ébredés az idegen helyen. Ott folytattam a nyüszítést, ahol abbahagytam.

Végre reggel lett. Gedeon bácsi alig győzte feltakarítani a sok piszkot utánam. Gondolom, az járhatott a fejében, hogy bármennyire is kedveli fiatal szomszédait, azt azért mégsem kívánhatják tőle, hogy két hétig ne aludjon, kutyapiszkot takarítson, és a házbeliek feljelentsék csendháborításért.

Becsületére legyen mondva, nagyon finom és bőséges reggelit készített nekünk. Már valamivel

jobban kezdtem magam érezni, mikor hirtelen a hóna alá kapott, és kimentünk abból a nemszeretem lakásból, le az udvarra. Ahogy a lépcsőn mentünk lefelé, egyre csak az előszobában maradt mamám kétségbeesett hangját hallottam.

– Hová mentek? Én is menni akarok! Vigyetek magatokkal! Eresszetek ki! – Akkor még nem tudtam, hogy utoljára hallom a hangját az én kedves, puha, meleg anyukámnak. Egy kocsi csomagtartójában találtam magam. Sötét volt és bűdös. Elindultunk. A rettenetes rémület teljesen bénává tett. Először és egyben utoljára utaztam autóban. Némán lapultam az egyik sarokban, meg sem mertem moccanni. Hogy meddig tartott az utazás, nem tudom, de nekem egy örökkévalóságnak tűnt. Egyszer aztán megállt az autó.

Tartalom

Egy kölyökkutya naplója

Boldog kölyökkorom	7
Az első szomorú nap	10
Messze a várostól	13
Villámlás! Égzengés!	15
Fogoly lettem.....	20
Szia, Sziarogen!.....	25
Megszököm	30
Otthonra találok	37
Élet a tanyán	48
Kiscsikó születik!	50
Tél	57
Tél után mindig tavasz jön	61

A kölyökkutya felnőtt

Erdei csavargások.....	69
Szarvaslesen	70
Sicc, cica!	76

Rókafogás.	79
A bicebóca	83
Keserű csalódás	90
Nyár.	92
A leszámolás	94